

X.C.R.

X.C.R.

Bona part de les obres que s'estan executant des de l'Ajuntament a Sant Feliu és l'arranjament de les voreres de diferents carrers. En aquest sentit, ja s'ha enllestit el tram de l'avinguda de Balears i s'estan canviant i eixamplant les voreres dels carrers del Mall, carrer Capmany i carrer Santa Magdalena. També s'han iniciat les obres d'eixamplament de les del carrer Hospital i al mateix temps ha arribat el pla d'accessibilitat a la plaça del monestir on s'han adaptat l'entrada de la plaça davant la parròquia, el seu pas de zebra i el del principi de l'avinguda Juli Garreta. Per altra banda, s'està modificant i ampliant el giratori de la plaça del Monestir. / ÀNCORA / G.P.M.

Avui transportem des de la xarxa d'Internet fins les pàgines d'ÀNCORA l'anàlisi que un internauta fa del gran mèrit dels continguts de les cançons de l'estiu de Georgie Dann. Que no ens falti mai la ironia ni per llegir ni per escriure. Es la imatge desenfadada d'aquest petit gran món que és Internet. Tot seguit un disseció magistral de la cançó LA BARBACOA (reproduïda literalment) que s'ha fet encara més popular gràcies a l'anunci del Galloper.

He aquí una muestra de la genialidad poética y literaria de un artista del siglo XX: Georgie Dann: LA BARBACOA.

Este domingo con todos los amigos nos vamos para el campo a comer la barbacoa. Y nos reunimos con un montón de gente hacemos nuestro ambiente y una linda barbacoa.

– Fijense qué rima más conseguida en el segundo y cuarto verso. Sólo a un artista del nivel de Georgie Dann se le habría ocurrido rimar barbacoa con barbacoa. Magistral.

Nos llevamos muchas cosas, las bebidas, las gaseosas.

– Obsérvese como el genial compositor hace una clara distinción entre bebidas y gaseosa. Sólo a Georgie Dann se le ocurriría considerar la gaseosa como un alimento de los Dioses, y por tanto, de demasiada alcurmia para mezclarla con "bebidas" de mortales.

La salsita, las costillas, buena carne en la parrilla el carbón y el chuleton. La barbacoa, la barbacoa. Como me gusta la "Barbekiú".

– Impresionante alusión anglosajona.

Que ricos los chorizos parrilleros (parrilleeros). Que ricas las salchichas a la brasa (a la braaasa). Que buenas las chuletas de cordero (de cordeero).

– Qué originalidad a la hora de introducir los coros, las segundas voces... Literatura pura...

Que bueno es este vino de garrafa.

– ¡Qué muestra de humildad!

Voy echando leña al fuego y siguiendo con el juego. Cuando quieren darse cuenta las parejas se calientan y no pueden esperar.

– Como buen literato, introduce cierto aire eróticoalimenticio (quién no ha encontrado alusiones similares en Shakespeare, Góngora o incluso El Evangelio según San Mateo).

A mí me gusta la carne que está tierna muslitos y pechuga y hacerlos vuelta y vuelta. Mientras los otros que comen que da miedo disfrutan como locos chupándose los dedos.

– Aquí no se sabe si sigue hablando de una barbacoa o ya directamente está por faena.

La vecina que es muy mona toma el Sol en la tumbona. Yo les hago algo sencillo pero quiere el solomilo que le gusta mucho más.

– Confirmado, la están liando.

Las chuletas de cordero, mama. Los chorizos parrilleros, mama. Las salchichas a la brasa, mama. Ese vino de garrafa, mama.

– Importantes estudiosos de la literatura contemporánea no logran ponerse de acuerdo sobre si la última palabra de cada verso es una orden o no.

La barbacoa, la barbacoa. Como me gusta la "Barbekiú". La barbacoa, la barbacoa. Como me gusta la "Barbekiú". La barbacoa, la barbacoa. Como me gusta la "Barbekiú"...

ART SACRE GIRONÍ D'AHIR I D'AVUI I LA IMATGE DE SANTA MARIA DE JONQUERES. MUSEU D'ART. GIRONA. DEL 7 D'ABRIL AL 8 DE JULIOL DEL 2001

Amb el catàleg d'Art Sacre a la mà, i amb els textos importants que el configuren d'especialistes molt qualificats, ens cal donar una ullada al contingut de l'exposició, i tenir en compte el que en diuen Glòria Bosch, Maria Rosa Ferrer i Delgà, cap de servei de Patrimoni Moble del Bisbat de Girona, Enric Mirambell i Belloc, cronista oficial de la ciutat de Girona, Joaquim Garriga i Riera, Universitat de Girona, Narcís Negre i Tibau, Dr. Arquitecte, J. Corredor Matheos, crític d'art, Ricard Planas i Camps, director de la revista *Bonart*, Jordi Bonet i Armengol, Dr. Arquitecte –director de les obres de la Sagrada Família– i Pere Rovira i Pons, conservador-restaurador d'obres d'art.

Davant de tots aquests textos, que imposen per la seva professionalitat i consistència assagística, sobretot el de Joaquim Garriga i Riera, no podem menys d'ésser frapats per la nostra visió de l'exposició que posarem de manifest de forma planera, i que potser dissentirà dels continguts del catàleg a un nivell més de contemplació de qui viu el seu temps, que de l'especialista que, a voltes pot ensopegar. Malgrat tot, posarem tota la nostra preparació que ens creiem encarant el futur, i analitzarem els conceptes de *sacralitat en les obres d'art religiós*, i també una idea més actual, que no és altra que *l'art religiós no ho és per si mateix, sinó perquè respon a una necessitat de l'home en un moment històric determinat, i si l'art es profà, també respon a un intent, inabastable, de trobar explicacions a allò que es materialitza, encara massa profund, per una explicació lligada a la raó.*

La ciència, però, avui, cada dia ens deixa menys marge per aquestes afirmacions.

Sacralitat de les obres d'art religiós

La sacralitat és avui un concepte dogmàtic que l'església en té una interpretació inamovible.

La sacralitat, avui, resta interpretada en uns temps en que allò que és sagrat no es defineix com un concepte històric, sinó al que cal donar nova lectura, i si és necessari canviar-li en nom, perquè sigui més entenedora als homes confusos que encaren el segle XXI, plens d'interrogant i de dubtes.

La sacralitat, avui, cal interpretar-la com un punt limit, sense tomada, i és necessari reinterpretar-la sense cap sentit dogmàtic ni avantatjós davant de paraules més significatives pel segle que neix, orientant els nous mots cap a l'espai intel·ligible d'un món més real.

La sacralitat, avui, antropològicament, necessita un aprofundiment en el record més llunyà de la nostra cultura civil, i redefinir el concepte d'allò que és sagrat.

Deiem que *l'art religiós no ho és per si mateix*. Si l'art és representatiu, no representatiu, de concepte, pot tenir un significat profund que es perd en la línia del religiós i de la creació immanent d'allò que ens ultrapassa. Creiem que tot art, tota creació, tota definició, tota implantació d'una idea és en el fons una recerca, recerca d'una explicació, que cal tenir en compte, que com les veritats, l'explicació d'un fet immanent no és únic.

En aquesta exposició "Art Sacre gironí d'ahir i d'avui", voldríem recordar que s'ha de contemporitzar entre el *Retable de Santa Cristina* i el líquid àmnic i les carnacions, junt amb els quaderns orientats al sexe d'Antúnez. Si no ho sabem fer, mai l'art civil convergirà amb allò que en diuen art religiós.

"El Punt", per mitjà del seu redactor

Joan Ribas, parla de la imatge de Santa Maria de Jonqueres i diu: "Hi ha marededús del segle XIV esplèndides, com la de Santa Maria de Jonqueres, divertida i amb trets humans evidents". Subscriu aquesta afirmació, i voldria afegir-hi que en la bonhomia d'aquesta imatge caldria s'emmirallés l'església avui que en cap moment sembla de voler contemporitzar amb l'art civil que, indubtablement, entenia l'artista anònim de Santa Maria de Jonqueres, i allà hi trobava el camí per allò més arrauat i incomprens de la creació més nova. Creiem que mai no ens hem d'encongir davant d'una creació d'avui, que només fa una lectura del nostre temps, que sempre hem cregut estem obligats a fer dia a dia.

No creiem que sigui aquest el moment d'opinar, o bé fer consideracions sobre si les exposicions fetes d'Art Sacre a Girona, pels anys 1965 i 1967, a la Casa de Cultura de la Diputació, tenen un paralelisme amb la que ara comentem, ja que és massa el temps que ha passat, i no vàrem veure aquelles dues primeres exposicions condicionades, per una situació que no és la d'ara.

En quant a les obres exposades, passarem revista a aquelles que creiem tenen una major significació, sobretot tenint en compte el que venim dient.

Primer hem de parlar, un altre cop, de Santa Maria de Jonqueres, alabastre policromat del XIV. Aquesta escultura, per ella sola, ens condueix al seu segle, i fa que l'entenguem i el compreguem, és esplèndida en la seva rotunditat i bonhomia. És tota una fita a seguir pels que es diuen cristians, i són poc comprensius amb l'art secular dels nostres dies, i encara entrebanquen l'enriquiment de l'art religiós, amb crite-

ris integristes i desfasats. També destaquem la Mare de Deu de la Salut, alabastre policromat del XIV.

Són curioses les marededús: *quan era xiqueta, marededéu de les olletes i marededéu nena*. Santa Faç, de 1950, de Beules i Requesens. Una escultura de Salvador Dalí, "Sant Narcís de les Mosques". Un Sant sopar, d'Emília Xargay. Un esbós de Sant Sopar de Lídia Masllorens i Vila. Pel concepte destacaríem també "Crist de la Tramuntana 2000", oli sobre tela, de Josep Ministral. "Alè de Vida" de Mastuset, obra del 2000, oli sobre coure. Una obra de Martí Sabé. L'obra de Lourdes Fisas crida l'atenció pel que arrixa en quant a tècnica, tècnica mixta sobre estera de fibra de vidre. Una verge de Domènec Fita, una Pietat de 1977. Fita, que tant ha treballat per l'art religiós, intentant comprometre'l en tot moment amb l'estètica més avançada. Recordem aquí una de les seves últimes obres, "Sant Benet", col·locat a l'arc del mateix nom al Monestir de Sant Feliu de Guixols, pel setembre de 1999. Kim Domene Berga presenta un "Via Crucis", 1995, fusta, vidre, radiografies i il·luminació, amb ell intenta conceptualitzar el via crucis de Crist, i allò que és sagrat resta estès a terra amb el número 13 com a final. Aquesta instal·lació és vàlida per avançar en la integració dels conceptes art profà i art religiós.

En aquesta anàlisi probablement ens deixem algun artista gironí important però deixem constància que recorrent l'exposició hem reconegut la seva feina.

És difícil de saber si l'art religiós d'avui que s'exposa en el Museu d'Art és d'abans, de durant o de després del Concili.

LLUÍS BOSCH I CRUAÑAS